

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola Prodigi Euangelici

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

II.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

CONCIO SECVNDA.

Græca.

7. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε.

Vulgata.

7. In se autem reuersus, dixit.

Syriaca.

7. Quumq; ad se rediisset, ait.

ARGVMENTVM.

- Dicemus hodie. {
1. Aduersa aperire oculos hominum.
 2. Prospera claudere.
 3. Quod quibusdam aduersa, quam prospera magis conducant.

A V E.

I.

Aduersa aperiunt oculos hominum.

In se autem reuersus: sic sane. O felix Prodigii anima! quæ tantum ex calamitatibus profecit. O benedictæ aduersitates; quæ instar hellebori stultissimos repente sapientes faciunt, ac ad philosophandum redeundumq; compellunt, & sicut chelidonia hirundinibus; sic ipsæ hominibus visum restituunt: iam dilectissimi, iam clare apertèq; video, quod nihil vnquam illas verius prophetauerit hoc oraculo: *vexatio dat intellectum*, quod lippis maleq; affectis oculis, caecoq; intellectu, nec vnguenta meliora, nec probatiora collyria sint, quam afflictiones, quod ipsum viri boni prudentesq; quam plurimi dicunt.

Isa. 28.

Psal. 9.] *Cognoscetur Dominus iudicia faciens.*Psal. 72.] *Imple facies eorum ignominia, & quærent nomen tuum Domine.*Prouerb. 6.] *Via vita, increpatio disciplina.*

Isai. 27

Isai. 27.] *Domine in angustia requisierunt te. Et clamauerunt ad dominum cum tribularentur. Et multiplicata sunt infirmitates eorum, postea accelerauerunt.*

D. Gregor.] *Oculos quos culpa claudit, poena aperit.*

D. Iohannes Chrysof. hom. 62. ad pop.] *Initio pulchre docet sapientes fieri homines aduersitatibus.*

V. Beda sup. Esdram.] *Familiaris res est, humanum cor opibus ac libertate solui; arumnis vero & paupertate semetipsum recolligi.*

Senec. de verb. cop.] *(si eius est) calamitas, virtutis est occasio.*

Proverb.] *Qua nocent, docent.*

Proverb.] *Piscator ictus sapit.*

Proverb.] *Bis septem plagis Polypus contusus; dicitur, cum quis multo malo sit emendatior. Polypum piscem aiunt captum diu multumque tundi, caedique solere, vt mitior fiat, & ad esum accommodatior.*

Aduersa, aduersa, Christiani auditores, sunt fel, quod Angelus Raphael iuniori Tobia mandabat seruari, tanquam conducibile ad malos oculos, quo & senior Tobias fuit sanatus.

Hoc lorum, vnde olim Christus Iesus, non solum corporis sed & infinitas animæ absterfit cæcitates.

Hæc illa aqua Siloe: qua, quam primum cæcus oculos lauit, clarissimum vidit: *lani & vidi*, inquit, bat ille.

Hæc petra: ad quam serpens se distringit recuperaturus iuuenturem, renouaturus pellem, reformaturus visum, hic Aquila rostrum nimis incuruum, hic Cærus antiqua deponit cornua.

Hæc illa manus quæ lædendo medetur, *Percutiam & ego sanabo* (vt de lancea Achillis fabulantur, in Pelia sub persona Telephi) vulnerans corpus restituit animam.

Hæc cos acuendo intellectui: hic malleus tundendis

dendis molliendisque salpis, ut esui sint. Quid dicitur tatis? si contraria contrariorum sunt cause, et unum producent contrarium: si prospera excæcatur, quare aduersa oculos non aperiant?

II.

Prospera oculos claudunt.

Sed quis dubitet? sicut nimia humorum copia nimia pinguedo, obruratio contactusque pupillarum, & palpebrarum, nimius fulgor ac radiarum solis totum possunt excæcare hominem, aut saltem ad modum offuscare oculum: quin similiter prospera, diuitiæ, licentia, absorbeant rationem, ac oculi interioris obrutum. hoc utrum sic sit cogitare? nonne id voluit Propheta, dicens *ab altitudine diei timbo*. summa credo cogitabat honorum culmina. Omnino arbitror ingeniosam antiquitatem, fortunæ oculos pinxisse velatos, non ut passiuam eius cecitatem solum exprimeret, quia videlicet sine discretione ac æquitate cæca putabatur distribuere munera dignis auferens, conferens indignis &c. sed etiam ad actiuam, ut monstrarent excæcare illam, pullos, filiosque quos haberet lautius, ac fauoribus, honore, diuitijs, cumularer, &c. Nauarchi versatores dicunt, maris malaciam sæpe maximarum tempestarum esse matrem; sic etiam versatores in via spirituali, dicunt nimias commoditates generare peccata, infirmitates, ac tenebras in anima.

*2 salm.**Ouid. lib. 2. de arte.*

*Luxuriant anima rebus plerumq; secundis,
Nec facile est, æqua, commoda mente pati.*

Senec. Epist. 39. lib. 5.] *Segetem nimia sternit ubertas, rami onere franguntur, ad maturitatem non peruenit nimia fecunditas. Idem quoque animis euenit, quæ immoderata prosperitas rumpit, quæ non tantum in aliorum iniuriam, sed etiam in suam, utuntur.*

Nonne prosperitas ut talpam excæcauit Pharaonem.

DE POENITENTIA PRODIGI. 23

nem, ac tantopere, vt ignoraret magnum Deum
 Israel? Audi vt respondeat legato eius Mofi, *quis
 est Dominus vt audiam vocem eius?* De liberandis
 captiuis Israel scilicet. Alium neminem agnosco
 Dominum, cuius stem imperio; ac ideo in contu-
 meliam Domini tui operas ac mancipia Israelis non
 relaxabo. Auditis? Nonne eadem oculos obruravit
 Nabuchodonosor, vt triginta diebus à suis voluerit
 adorari, in statua scilicet aurea; non in persona, id-
 que sub capitis pœna; qui iussam recusaret idolola-
 triam.

Dicitur Alexander Magnus, deuicto Dario rege, *Ælian. lib.*
 subiugatoque Persarum imperio, indignanter *2. var. hist.*
 scripsisse Græcis, vt ipsum nominarent Iouis fi- *cap. 19.*
 lium; ac egregiam idololatriam istam sustinuit, *Senec. ad*
 adeo vt & ventos, & maria moderari, ac dispo- *Lucil. ep.*
 nere omnia ex voto videretur, sed versi venti in 60.
 contrarium ac nouus hic Deus sagitta percussus;
 & superbia Pharaonis egregie castigata à Mose
 ministro Dei: superbi Nabuchodonosores abacti
 assimilatique bestiis agri, ipso statim facto & sub
 ictu aperuerunt oculos, contraxerunt vela, re-
 miserunt rudentes, & plenum illum ambitionis
 impetum, videruntque optime se nihil minus quam
 Deos esse, sed eiusdem farinae cum reliquis, ho-
 munciones subiecti communibus humanæ natu-
 ræ miseriis: *Homo sum, humani nihil à me alienum Terent.*
puto, sibi vnusquisque occinit.

Psal.] *Bonum mihi quia humiliasti me, vt discam
 iustificationes tuas.*

Psal.] *Disciplina tua correxit me in finem, & disci-
 plina tua ipsa me docebit.*

Deus noster, Dilectissimi, & Christus Iesus
 filius eius, sæpius agnosci se sinunt incunte no-
 cte quam plena die: *Nubes & caligo in cir-
 cuitu*

Sap. 18.

cuitu eius: ideo etiam circa medium noctis Christus natus est: *Cum enim quietum silentium teneret omnia* & *nox in suo cursu medium iter haberet, omnipotens sermo tuus, de caelo à regalibus sedibus Durus bellum in mediam exterminii terram profliuit.*

Qui mane sub auroram, scilicet, inter lucem, ac tenebras, vigilant ad me, inuenient me. Apparuit nonnunquam sub serum discipulis: aliquando ad quam vigiliam noctis: in matutino crepusculo: nonnunquam cum discipulis in Emaus moratus est, visus in vesperam, aperuitq; sero ipsis oculos, ut eum tum melius cognoscerent, quam in meridie. Indicat hoc, plena luce ac seruore diei, in prosperitatum fulgore, non ita bene agnoscere Deum, quam sub noctem, sub frigore ac nubibus aduersitatum. *In die tribulationum mea, Deum exquisiui, manibus meis, nocte contra eum: & non sum deceptus.*

Psal. 76.

Dicit regius Propheta, & cantor Dauid, Sponsa in canticis non inuenit ipsum in lectulo, sed extrahens, scrutansq; angulos, cum magno labore. Sicut quorum oculi caligant ex claritate nimia ac improporionata, visum in locis obscurioribus minusq; luminosis recuperant; sic sæpe quos fortuna nimium fulgurans visu ac ratione destituit, in aduersitatum obcuro, visum, rationemq; redinueniunt: *vexatio dabit intellectum*, dicit Propheta. *Habitantibus in regione mortis lux orta est eis.* qui locus huc facile accommodari potest: sicut & alter Psalmi: *Exortum est in tenebris lumen rectis.* Pleriq; hominum, sumus similes, fiori illi Indico, quem appellant arborem tristem, qui nunquam floret nisi occaso sole, marcetq; cum resurrexerit, ut scribit Garfias ab Horto, in historia de plantis Indicis, aut vespertilionibus, nihil magis enim quam ista, sine caligatione, solis splendorem suffeimus, nox & tenebræ infirmis oculis nostris magis conueniunt: similes etiam sacerdoti Heli; nec videre possumus lucernam in tabernaculo, donec extingatur; non omnes sumus aquilæ, qui in aduersum solē figere possumus obrutum media, radianteq; die,

Isai. 9.

Psalms.

D. Garfias
ab Horto
de plantis
Indicis lib.
2. cap. 1.

sine

sine obfuscatione visus, quo indicio aquila pullos suos genuinos à spurijs dignoscit; ad lapidem hunc lydium affligi scilicet, aut non affligi prosperitatibus, genuini dignoscuntur homines, & filij Dei. Credo equidem cæcitatem hanc in prosperis inde nasci, quod nimius splendor oculis intellectuque quorundam sit improporionatus; nam vehemens sensibile lædit sensum: aut quod ita intellectus prosperitatum, ac commodorum consideratione, detineatur vt otium non habeat rebus alijs vacandi, aut quod prospera, vna quasi rapida & fortia sint, quæ occupant cerebrum quam maxime, & hebetant visum. Hoc totum in Prodigio nostro est manifestum: quando enim sol prosperitatum super ipsius zenith directus illuxit, ac splendidissimis, fulgidissimisque radijs vndique circumdedit, bonus homo ita caligauit, vt nec Deum, nec Patrem agnosceret, imo nec seipsum, vt nec dignaretur cælum aspicere; assimilatus illis, de quibus Dauid loquitur: *Oculos suos statuerunt declinare inter-* *Psal. 16.*
ram, & alius. O curua in terras anime & cælestium in-
nes. Vnde postea se recognoscens, dicit: *Peccaui in cæ-*
lum, quod ita contempsi, quando scilicet versa erit fortuna, sol occidet obnubilatus, & inclinatę crescent
 umbrę, & cum ipsum derrepente tristior intercipiet, cum vacuis oculis, digitis exannulatis, nec amicas, nec amicos, vitra numerabit: totus nudus, totus famelicus, vile mancipium, subulcus, ipsis quos pascebat porcellis pauperior. Videte Auditores, videte: quomodo cœperit diducere oculos, cœperit præsentes inspicere miseras, & nuperas cogitare fœlicitates, ille iam sub externi barbarique dominio, qui prius optimi patris fruebatur domo, in se reuersus dixit: *quanti mercenarij in domo patris mei abundant panibus,* *ego autem hic fame pereor.* in agro, inter dumeta, inter porcorum greges. *leua in directum oculos tuos & vide* *Isa. 46.*
ubi nunc prostrata sis. Optime igitur saluberrimeque venerunt aduersitates, quæ ipsum oneribus habitis spoliarunt, nihilque ei reliquerunt, eorum quæ amabat; nihil eorum quæ desiderabat; nec siliquas qui-
 dem

dem & porcina prandia; nam cupiebat implere ventrem de siliquis, quas porci manducabant, & nemo ei dabat.

III.

Quod melius sit nonnullis esse in aduersitate, quam prosperitate.

Concludamus igitur melius esse quibusdam in aduersis, quam prosperis, maxime si illa nimia non sint, nec nimium ad peccatum pertrahant; possidentes vero oculorum & intellectus firmitudine non præpolleant: nam quibus visus infirmior ac debilior, melius per umbram, quam per solem iter est.

D. Aug. ep. 5. ad Marc. Nihil infelicius, felicitate peccantium, dicit S. Augustinus, & Demetrius: Nihil mihi videtur infelicius eo, quod nihil euenit aduersi.

Dom Noæus tertio paradoxo militari docet utile esse duci semel aduerso Marte pugnasse.

Plutar. in Themist. Quot inueniuntur, qui cum Themistocle exclaimare possunt, et si in alio casu: *Perieramus, nisi perissemus*: perdita nobis esset anima, nisi perisset corpus. Quam oportune multi Zenonis uterentur verbis: & cum eodem Philosopho gratias agerent infortunio, quod benignitate sua ipsos philosophari compulset.

Dio. Laert. lib. 7. c. 1. de vit. Philos. Zenonem Citriæum dixisse ferunt.] *Tum secundis ventis nauigant, quando naufragium feci.*

Ibi.] *Alij dum Athenis diuersaretur, audito naufragio eum dixisse ferunt; recte sane agit fortuna, quæ nos ad Philosophiam impulit.*

Ionam fugitiuum reduxit tempestas ad Deum.

Ion 2.] *Cum angustiaretur in me anima mea, Dominus recordatus sum.*

Psal. 77.] *Cum occideret eos, quarebant eum, & diluculo reuertebantur ad eum.*

Act. 9. Paulus de equo præceps deturbatus ait: *Domine, quid me vis facere?*

Psal.] *Bonum mihi, quia humiliasti me, ut discam inificationes tuas.*

Pfal. 90.] *Latati sumus pro diebus, quibus nos humiliasti, annus, quibus vidimus mala.*

2. Cor. 12.] *Cum infirmior tunc fortis sum.*

Cicero. *Vt equos, propter crebras contentiones praliorum, ferocitate exultantes, domitoribus tradere solent, ut ijs facilioribus possint uti: sic homines secundis rebus effrenatos, sibi que presidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrina, calamitatibus rebusque improspers plerumque duci, ut perspiciant rerum humanarum imbecillitatem, varietatemque fortune.*

Ierem. 31.] *Castigasti me, & eruditus sum quasi iuuen-culus indomitus.*

Sicut nunquam botrus vina sua diffunderet, nisi torcularibus extorta; sic & nonnulli boni nihil redderent, nisi pressi afflictionibus: *ignota felicibus ara, & 7. Rara fumant felicibus ara.* Dicit Poeta: sic, sic est: sunt qui ut generosi equi duci non possunt, sed trahunturque debent ut asini: imo, imo vero homines sunt, qui animas habent asinorum, Midæque auriculas, hortare, in clama, quantum volueris, nihil agent, non procedent, nisi egregie depexi fustibus, imo homines inuenias eiusdem naturæ cum nucibus, quas nunquam feraciores feceris, nisi verberibus, & baculis; quales olim superstitione gentilium fœminæ, quæ fœcunditatem suam desperabant, facilemque partum, nisi festis Lupercalibus dorso, ventre, & palmis acceperunt verbera scuticæ, insignium tam infamis ac execrandæ solennitatis ministrorum: de quibus quidam antiquæ idololatriæ magnus Secretarius alicubi sic loquitur:

Nupta quid expectas? non tu pollentibus herbis*

Nec prece, nec magico carmine mater eris.

Excipe sacunda patienter verbera dextra,

Iam socer optatum nomen habebit aui.

— iussa sua terga puella

Pellibus exsectis percutienda dabat,

Luna resumebat decimo noua cornua mense.*

Virg. pater subito, nuptaq; mater erat.

Ouid. lib. 2.

Fast.

** al. pallentibus.*

** al. motus*

Ideo.

D. Greg.

Ideoque hominibus istis, tam ad calcaria obduratis, dicit *compelle intrare ad nuptias regis magni*, compelle inquam, interminationibus cruciatuum æternorum, compelle pœnis, & rigoribus legumiuilium: compelle vi, & quocunque modo, voluntates ipsorum rebelles, denegando, præcidendo quis quid ipsorum pertinaciam iuuat. *Mala qua nos hic premunt, ad Deum nos ire compellunt*, atq; ideo si quis me interrogaret: vtrum pastor à parochiali suo rogatus, diuinam pro ægro quærere misericordiam, vt sanitatem recipiat, si quærenti vtrum in sanitate, an in egritudine magis Christiane vixerit, responderet æget, tum cum Deus me visitauit (iuxta S. Paulum, *cum infirmor, tunc fortis sum, & virtus in infirmitate perficitur*) recte responsum affirmo, satius ergo tibi teneri lecto, vt melior euadas, orandum enim est, *vt sit mens sana in corpore sano*, & vtriusque sanitas precibus interpellanda; sicut dicit ecclesia: *Perpetua mentis & corporis sanitate gaudere*. ac ideo quando corporis sanitas, infirmat animam, aut eius ægritudo animam magis roborat, neglecta corporis sanitate, animæ valetudini vnice incumbendum est, & periclitandum pro domina mancipium. subscriberet mecum sententiæ huic S. Petrus. Noluit enim etiam si posset, filiam suam Petronellam liberare à febribus, quibus tota vicia afflictabatur, nisi ad hoc solum, vt de potestate ipsius constaret, iussit enim sanam vni seruire conuiuio (vt nonnulli referunt) ostendens quantum bonum sit infirmitas.

D. Gregorius hom in illud: *Homo quidam fecit cœnam magnam.*] *Plerumque*, inquit, *postquam in hoc mundo non possumus obtinere quod volumus, postquam in terrenis desiderijs de impossibilitate lassamur, tunc mentem ad Deum reducimus, tum placere incipit quod displicebat, &c.* Qui ergo huius mundi aduersitatibus fracti, ad Dei amorem redeunt, atque à presentis vitæ desiderijs corriguntur, quid isti, fratres charissimi, nisi vt intrent, compelluntur. Plane sicut medici, corporibus meruunt crassis, nimium obesis, oppletisque, & curatis nimium:

mium: experi nautæ nimiam maris malaciam, & tranquillitatem: Agricolaë spicas nimium prægnantes: Hortulani arbores nimium onustas: vitores racemationem nimiam. Ægyptij quoque Crocodilorum lachrymas: alij risum Sardonicum. Troiani equos & dona Græcorum: *Timeo Danaos & dona ferentes* dicit sacerdos ipsorum Laocoon. Christiani Iudæ oscula, inducias Turcarum, viatores risus blanditiæque canum, quia nimia sanitas præludium est infirmitatis; nimia serenitas tempestatis; nimia spicarum exuberantia calamitarum ante messem: (*Segetem nimia sternit ubertas*, dicit Seneca.) Crocodili lacrymæ mortalitatem hominum: risus Sardonicus aegonem mortemque ridentis: dona Græcorum, oscula Iudæ, Turcarum induciæ, proditionem; canum risus, mordaciâ; sic & sapiens & Philosophus nimiam semper horrebit felicitatem; quia illa facile sui Deique obliuionem inducit.

Tolluntur in altum

Claudian.

Et lapsu grauiore ruunt.

Cato lib. 2. dist.] *Noli successus indignos ferre moleste,
Indulget fortuna bonis, vt ladere possit.*

Sæpe, sæpe nimia fortuna, nimiaque felicitas definit in infortunium, noxamque animæ, corporis, & bonorum omnium, nonne vidimus numerosissimos exercitus, tandem ab vno hominum manipulo superatos? quia ob res semel & bis bene gestas, leuesque pugnas, inciderunt in superbiam, insolentiam, contemptum hostium, dedignantem se munire ac obseruare solicite, quod facturi erant, nisi leuiter aliquoties strauissent hostem.

Policrates Samiorum rex: illum dico à fortuna, tam laute delicatoque nutritum: hoc satis peruidit, cum consilio Amasis regis Ægypti, gemmam signatoriam abiicit in mare, quæsiuit, captauitque molestantiam, quæ ipsum laxatis frenis aliunde videbatur effugere. quæsiuit saltem tantum in vita habere molestia, vt vno die, annulo, quem charissimum habebat, careret: historia memorabilis apud Herodotum: ac
ideò

*Herod. li. 3.
in Thalia.*

ideo totam vt digna est hic reponam pro curiosioribus iuxta correctionem Henrici Stephani.

Herodotus lib. 3. Res Polycratis tantopere secundas esse non latuit Amasim (Regem Ægypti, cum quo hospitium, ac deinde fœdus habebat) cui hoc cura erat, sed cum assidue forent multo secundiores, Amasis libellum Samum misit in hac verba scriptum, Amasis ita Polycratem inquit, mihi quidem feliciter agi cum viro amico meo et hospite, audire voluptati est: tamen tua magna prosperitates mihi non placeat, qui intelligo, quam inuidum numerum sit. Quod ad me attinet, malim tum meas ipsius, tum eorum qui mihi cura sunt, res nunc prospere ire, nunc insalubriter cedere, et ita, per varias fortuna vices, eum traducere, quam in omnibus mihi prospere cedere. Nec enim de quodam audisse me puto, qui quum in omnibus felix fuisset, non tandem male perierit funditus. Tu itaque mihi obtemperando, hoc aduersus prosperitates agito: Despicere quid tibi sit, quod plurimi facias, quodque amissum tibi maxime doleret: id ubi inueneris, ita abijcito, vt nunquam ad homines veniat. Quod si prospera tua deinceps non variabuntur aduersis, meditare tu tibi subinde eo modo, quem tibi subitici. Hac quum legisset Polycrates, et in animum demisisset, tanquam bene sibi ab Amasi præcepta, disquirebat quodnam ipsorum ornamentorum esset, quo amisso maxima ipse molestia afficeretur: atque hoc tandem queritando inuenit. Erat ei* gemma signatoria smaragdus, quam gestabat auro inclusam, opus Theodori Samii Telecle geniti. Hanc ubi abiiciendam statuit, ita abijcere libuit. Quinquaginta armorum nauem conscendit: eam dehinc viros, quibus illam instruxerat, in Pelagus educere iubet. Et postquam ab insula procul aberat, detractum sibi sigillum, ijs qui vna nauigabant inspectantibus, abiecit in pelagus: hoc acto renauigauit. Reuerso domum, quum ex iactura afficeretur, quinto, sextoque, quam hac acta sunt die, hoc ei casu euenit. Piscator quidam captum à se piscem, grandem sane ac pulchrum, putauit dignum, quo Polycratem donaret, eum ad fores quum attulisset, dixit se in conspectum Polycratis ire velle: à ianitore permixsus, donans Polycrati piscem, Rex, inquit, hunc ego quem cepi piscem, et si operis manuarijs vitam

* al. gemina.

iam tolero, tamen non iudicavi ferendum à me esse in fo-
 rum, sed et tuaq; potentia dignū. Eum itaq; affero tibi, do-
 noq;. His verbis iste delectatus, ita respondit: Tu verò
 probe, nec factò solo, sed etiam oratione apud me inisti gra-
 tiam: ad cœnamq; te vocatum volo. Hæc magni faciens pis-
 cator domum abiit. piscem ministri rescindentes, offendunt
 in eius alio sigillum Polycratis. Quod ubi viderunt sump-
 seruntq; ad Polycratem letabuudi quam celerrime pertule-
 runt. Eoq; illi redãto, referebant, quo pacto fuisset inuentū.
 Polycrates quum cum subiisset diuinum quiddã id esse, scri-
 bit, quæ fecisset, & qua, post illa à se facta, sibi contigissent,
 & qua ratione, quod amiserat, recepisset. Hæc ubi scripsit, in
 Ægyptum misit. Quibus tabellis Amasis perlectis qua à
 Polycrate venerant, didicit fieri non posse, ut homo homi-
 nẽ à re qua euentura est retrahat: & Polycrati non scelicem
 fore tandem rerũ exitum, qui per omnia prosperam fortunam
 experiretur, adeo ut ea etiam reperiret, qua abiecisset. Misso
 itaq; Samum Caduceatore, dixit se ius cum illo hospitij sol-
 uere. Quod ideo fecit, ne in tristẽ aliquem grauemq; casum
 incidente Polycrate, animi dolorẽ veluti de hospite ipse con-
 traheret. Hæc ubi Rex Salomon in tam beatis regni in-
 tijs, orabat Deũ sapientissimum, ne diuitias, aut pau-
 pertatẽ daret: prælagisse videtur cœcitatẽ, quẽ ipsũ
 oppressit, cum se vidit opib. magis quam Cræstianis,
 oppletum tantus utpote, ut tempore regni ipsius au-
 rũ æquaretur lapidibus. *Ab altitudine diei timebo.* Huc
 etiã seruit, q̃ tanquam certum refertur: de S. Ambros. *Paulinus*
 Episcopo, qui diuertens ad hominem diuitẽ, & iuxta *in vita S.*
 mundi opinionem, adeo fortunatum, ut gloriaretur *Ambrosij.*
 se nihil in vita sensisse aduersi, quamprimum hoc au-
 diuit, statim pedẽ retraxit ex ædibus ipse cum suis, di-
 cens: se inde fugere timentẽ perire cum homine, quẽ
 fortuna nunquam vellicasset, & qui ignoraret per in-
 experienciã, quid aduersa sint. Idcirco magnã dixi ef-
 se Dei benedictionem, quod Prodigium nostrum ad
 eas reduxerit angustias, ut seruitio se manciparet tur-
 pissimo, experiretur in ediam, non panis tantum, sed
 & siliquarum, quibus porci distendebant ventrem, ut
 subulcus fieret, suibus ipsis inferior, contra commu-
 ne prouerbiũ, quod dicit: præstare porcarium

fieri, quam porcum: fortunæ enim verbera, & incertus ipsi pro collyrio fuerunt fortissimo, quo oculus aperiret, & sanaret cæcitatem. Gratias igitur agamus Deo charissimi, quando nos affligit, auferens quæ amamus nimium, aut non concedens quæ multo desideramus, nec ipsi cum reprobis reddamus ingratias, signum enim hoc amoris est (*Quem diligo, castigat ille, & castigat omnem filium quem recipit*) indicium est, quod nos sanare velit. *desperatis enim agris quicquid dari possunt, medici dare præcipiunt, (dicit S. Gregor.) qui autem ad salutem reduci possunt, multa dari contra dicunt.*

Arnob. lib. 8. aduersus gentes:] *gentes Deum rapiunt ut victima ad supplicium sanguantur, ut hostia ad honorem coronantur.*

D. Gregor.] *mañtandus vitulus liber ad pascua dimittitur seruandus iugo premitur.*

Sicut qui mari iactantur tam diu salutem sperant, quamdiu gubernator clauum tenet, vela vertit, turbantes curat, desperant autem, quando nauem vento permittit, & fluctibus, dimittens omnia: sic & nos sperare possumus tandem gratiæ diuinæ portum & gloriæ, quamdiu Deus nobis curam correptionemque impendit, sed summopere timendum est naufragium; cum dicit: *super quo percutiam vos ultra addentes præuagationem, vel & dimisi eos secundum desideria cordis eorum ibunt in adinventionibus suis.* Dicamus ergo inter aduersa, inter malleum & incudem, inter ferrum & cauterium, cum S. Augustino, *hic ure, hic seca, ut in aeternum parcas:* cum S. Ignatio Martyre: *frumentum Christi sum, dentibus bestiarum molar, ut panis mundus inueniar. Punge, ure, seca, lancina populum tuum in arena, ut in auum illi ignoscas.*

D. Igna. in
epist. ad
Rom.
Ex traged.
Gall. auto-
ris act. 4.
scen. 2.